

ESPEDRÍSLARC

REVISTA MUNICIPAL D'INFORMACIÓ I CULTURA DE BEGUR-ESCLANYÀ

N. 70 DESEMBRE 04

Un nou espai públic
per al nucli de Begur

Revista Municipal
d'Informació i Cultura de
Begur-Eslanya

N. 70 desembre 2004

Edició:

Ajuntament de Begur

Redacció:
Arxiu Històric Municipal
Bonaventura Carreras, 11
17255 Begur
Telèfon 972 62 43 05
e-mail:
arxiuunicipal@begur.org

Col·labora:
Diputació de Girona

Disseny Gràfic: AUCA
Disseny i Comunicació

Impressió: Grafiques Palahi

Dipòsit legal: Gi - 802 - 1987

Foto coberta: M. Carreras

Els conceptes i les opinions
sostinguts en els articles signats que
apareixen a *Es Pedrís Llarg* no
representen necessàriament l'opinió
d'aquesta revista.

Recordem que les pàgines d'*Es Pedrís
Llarg* són obertes a tothom. Qualsevol
persona que vulgui emetre la seva
opinió o col·laborar en la revista ha
de lliurar els originals a la Redacció,
fent-hi constar les seves dades
personals i el seu telèfon, sense que
això comporti cap compromís de
publicació dels articles que no s'hagin
sol·licitat expressament.

Un nou espai públic per al nucli de Begur

En el darrer *Pedrís Llarg* parlava del Pla d'Ordenació Urbanístic Municipal i comentava que ara l'important era portar-lo a terme. L'esmentat POUM incorporava una sèrie de convenis urbanístics amb l'objectiu que el Consistori pogués adquirir terrenys que per un motiu o un altre fossin interessants per al poble. La proposta dels tècnics redactors va ser adquirir quatre espais a fi de treure'n el màxim profit i respectar l'entorn. Aquests espais són els següents: els terrenys del costat del parc de l'Arbreda, per tal d'ampliar aquest pulmó verd al centre del poble; la zona del costat del mas d'en Pinc, ja que es considera un lloc on el que s'havia programat podia tenir un fort impacte ambiental i que al mateix temps ens ha permès disposar de 5000 m² per ubicar-hi la deixalleria municipal; el marge dret de l'entrada de Sa Tuna, que també ens permet salvar l'impacte visual i, finalment els terrenys situats a la cruïlla entre el carrer Sant Pere i el carrer Santa Teresa, amb l'objectiu que en un futur no molt llunyà sigui un nou espai públic per a tots els vilatans.

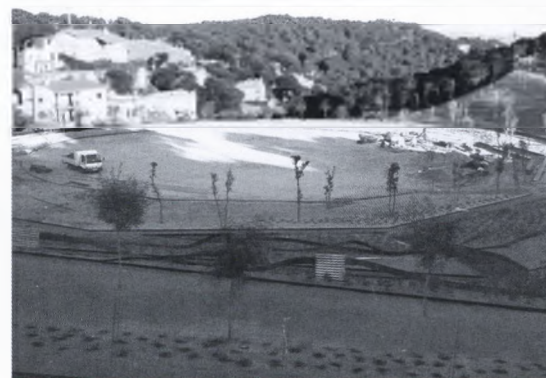
Vull fer una breu referència a aquest petit espai entre els carrers Sant Pere i Santa Teresa, situat

al centre del nucli de Begur. Tot i l'elevat cost que haurà d'afrontar l'Ajuntament, crec que val la pena adquirir-lo. Tenint en compte que el centre del poble no disposa de prou espais públics, aquest projecte ens permetria millorar la qualitat de vida dels begurencs i fer més agradable l'estada dels nombrosos visitants que rebem una part de l'any. Sempre he dit que la Plaça Forgas, el Parc de l'Arbreda, la zona d'equipaments de la Font de Baix (prevista per a la propera legislatura) i aquesta futura plaça han de tenir un paper molt important en el desenvolupament del municipi.

Finalment, vull agrair públicament la predisposició de la propietat perquè, tot i que no ens hem posat d'acord amb el preu, ha entès que aquest espai era l'únic per intentar esponjar el centre de Begur. Espero que no passin molts anys perquè el que ara és un hort sigui una plaça per als begurencs, plaça que personalment m'agradaria que portés el nom d'en Josep Carreras i Riera.

Us desitjo a tots que passeu aquestes entranyables festes de la millor manera i que disposeu de salut per encarar amb optimisme el 2005.

Carles Arnau i Ferrer
Alcalde

Extracte d'acords

Junta de Govern 13-10-04

- Essent necessari dur a terme l'arranjament de la façana del Casino Cultural, es contracta a l'empresa Construccions Cuadrado per un import de 14.732 euros.

- En execució de l'oferta pública d'ocupació per proveir una plaça d'auxiliar administratiu –auxiliar d'informàtica, es ratifica la proposta del Tribunal Qualificador i es nomena, en conseqüència, el Sr. Victor Iruela Ramos per ocupar la plaça convocada.

Junta de Govern 26-10-04

- En execució de l'oferta pública d'ocupació per proveir una plaça de jardiner, es ratifica la proposta del Tribunal Qualificador i es nomena, en conseqüència el Sr. Salvador Jacomet Ferrer per ocupar la plaça convocada.

Ple 26-10-04

- S'accepta per unanimitat la subvenció atorgada per la Generalitat (Pla únic d'Obres i Serveis de Catalunya) a l'obra anomenada Edifici de Serveis del Parc de l'Arbreda. Les subvencions obtingudes pel global de l'obra de l'Arbreda –ordenació i edifici de serveis – superen els 480.000 euros i representen un 33% de la inversió realitzada.

- Per unanimitat s'adjudica el concurs per a l'execució de les obres de construcció d'un aparcament soterrani d'urbanització de l'entrada de la cala de Sa Tuna a l'empresa Girocat, SL pel preu de 2.065.013 euros.

Junta de Govern 9-11-04

- Amb la finalitat de donar compliment a la legislació vigent en mesures de protecció dels incendis forestals a les urbanitzacions que obliga a mantenir una franja exterior perimetral de 25 metres d'amplada lliure de vegetació i amb la massa arbòria aclarida, es contracta l'empresa Recuforest per dur a terme l'esmentada actuació a la Urbanització *Casa de Campo* (18.096 euros).

Millores al municipi

Renovació d'una part de la vorera de l'avinguda Onze de Setembre.

Pas de vianants a Sa Fontansa.

TELÈFONS D'INTERÈS

Ajuntament 972 62 40 20
 Policia Local 972 62 42 00 – 972 62 34 78
 Consultori Mèdic 972 62 20 25
 Oficina d'Informació i Turisme 972 62 45 20
 Arxiu Municipal 972 62 43 05
 Biblioteca Salvador Raurich 972 62 43 05
 Ràdio Begur 972 62 43 03 – 972 62 43 02
 Casal d'Avis 972 62 60 02
 Llar d'Infants Ses Falugues 972 62 43 04
 Escola Doctor Arruga 972 62 41 14
 Local Polivalent d'Esclanyà 972 61 03 45
 Escola L'Olivar Vell 972 61 19 90

ATENCIÓ AL PÚBLIC DE L'ALCALDIA I REGIDORIES

Alcaldia: **Carles Arnau**
 Governació / Obres i Serveis
 Matí: De dilluns a divendres de 9 a 2

1r tinent d'alcalde: **Joan Català**
 Urbanisme / Medi Ambient / Consell Municipal d'Esclanyà
 Matí: De dilluns a divendres de 10 a 2
 Tarda: Dimecres, de 6 a 8 (Esclanyà)

2n tinent d'alcalde: **Francisco Vadillo**
 Esports / Festes / Gent Gran
 Tarda: Dimarts de 6 a 8

3r tinent d'alcalde: **Rosa Pérez**
 Ensenyament / Serveis Socials / Comerç
 Tarda: Dimarts de 6 a 8

Regidoria d'Hisenda / Cultura / Joventut / Ràdio i Cinema: **Joan Loureiro**
 Tarda: Dimarts de 6 a 8 (Escoles Velles)

Regidoria de Sanitat / Activitats al Casino i Esclanyà: **Neus Martínez**
 Tarda: Dimarts de 7 a 8 (Begur)
 Dijous de 3 a 4 (Esclanyà)

Regidoria de Platges i Serveis de neteja: **Joan Garcia**
 Matí: De dilluns a dijous de 12 a 1

Regidoria de Turisme
 Matí: Dimarts d'11 a 1 (Oficina de Turisme)

Grup Municipal Socialista
 Tarda: Dimarts de 6 a 8

Nota: Es recomana concertar l'hora de visita amb antelació.

SEGURETAT

POLICIA LOCAL
 972 62 42 00 - 972 62 34 78

MOSSOS D'ESQUADRA
 088

INFORMACIÓ GENERAL
 112 (Àmbit tot Catalunya)

Copa Girona de BTT

El passat diumenge dia 21 de novembre, es va realitzar a la nostra vila la última prova puntuable de la Copa Gironina de BTT.

Aquest ha estat el primer cop que una prova oficial d'aquesta mena s'ha organitzat a Begur. Això ha estat possible perquè la secció de BTT de l'Associació Esportiva Begur encoratjada pel seu president Sr. Josep Torras i amb la col·laboració del Grup de Festes varen poder organitzar i portar a terme tot l'enrenou que un esdeveniment d'aquest tipus comporta.

Tant la nombrosa participació com el bon ambient que es respirava en el decurs de la prova i en el moment del lliurament de premis, tot i reconèixer per part dels corredors que el recorregut era molt difícil, són motius més que suficients per animar a tots els responsables d'aquest acte a organitzar la propera temporada una nova prova puntuable de la Copa Gironina de BTT 2005.

Com a regidor d'esports de l'Ajuntament de Begur vull donar les gràcies al club BTT de l'Associació Esportiva Begur i col·laboradors, esportistes, federatius, Creu Roja, Grup de Festes i a tot el

públic que ens va acompanyar en el decurs de tot el matí per la seva presència i participació.

Francisco Vadillo
Regidor d'Esports

Registre Civil

Naixements en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'1-07-2004 i el 30-09-2004

Data	Nounat/ada	Fill/a de:	
13-07-2004	Pau Barceló García	Jordi Barceló Fernández	Encarnación García Soriano
08-08-2004	Leire Abad Pérez	Àngel Abad Mora	Marina Pérez Contreras
24-08-2004	Ainhoa García Estudillo	José García Domenech	Montserrat Estudillo Viñas
01-09-2004	Aleix Carreras Echevarria	Jordi Carreras Carreras	María Nélida Echevarria Delgado
03-09-2004	Julia Moya Herrera	Gabriel Moya López	Sandra Herrera Martínez

Defuncions i enterraments en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'1-07-2004 i el 30-09-2004

Nom	Data	Municipi de l'òbit
José Morillas Morillas	30-06-2004	PALAMÓS
Antonia Arjona Muñoz	29-07-2004	BEGUR
Alfred Casals Cobi	21-07-2004	BEGUR
Ramona Busquets Puig	27-07-2004	ESCLANYÀ
Lisette Lucy Jaunin	12-08-2004	BEGUR
Jorge Domingo Ferrer	12-08-2004	BEGUR
María Jodar Alcalá	13-08-2004	PALAMÓS
Joaquín Pallarés Boldo	23-08-2004	VILAMALLA
Juan Manuel Valle Lorenzo	25-08-2004	PALAMÓS

Casaments celebrats en el municipi de Begur durant el període comprès entre l'1-07-2004 i el 30-09-2004

Nom del Nuvi	Nom de la Núvia	Data
B. Ricardo Bernal Aparicio	Clara caballero Pérez	03-07-2004
Michael Murray Miracle	Meritxell Pedragosa Ruzafa	03-07-2004
Rood Alec Gerstenhaber	Laura Treviño Duran	03-07-2004
Felix Economakis	Cristina Jane Linger	10-09-2004
Javier Reixach Olvera	A. Núria Martí García	18-09-2004

Presentació de la xarxa sense fils municipal

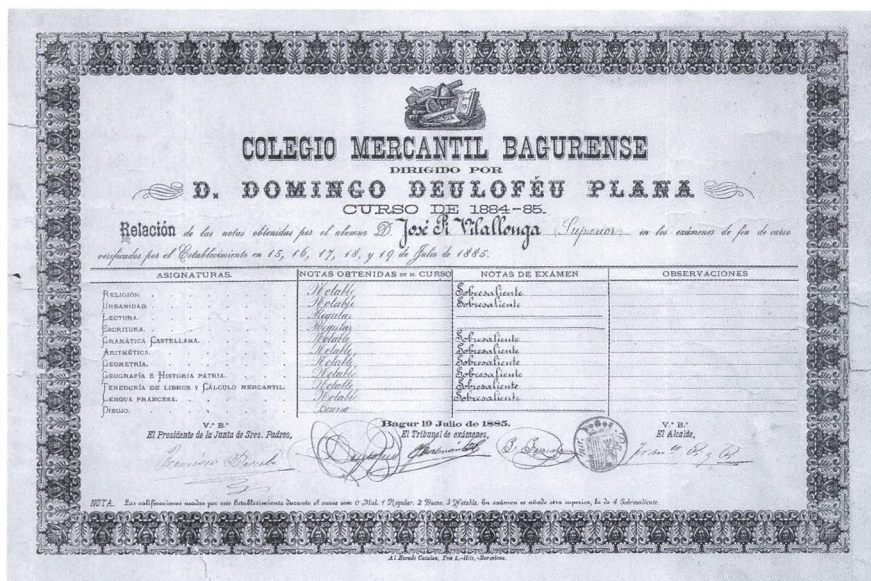
El passat dia 6 de novembre es va presentar oficialment el projecte d'implantació de la tecnologia Wi-Fi a Begur.

Tal i com es va explicar en l'acte, aquest projecte té dos objectius bàsics. El primer és oferir a tota la població la possibilitat de connectar-se a internet per un preu molt mòdic i gaudir de tots els serveis que això implica. El segon objectiu, plantejat a mig termini, pretén acostar l'Ajuntament a tots els ciutadans per tal de facilitar l'accés als serveis municipals. Properament, doncs, els begurencs podran omplir certificats, fer peticions o demanar informació des de casa seva. Paral·lelament a la creació de la xarxa Wi-Fi, es desenvoluparà un pla de formació per al personal de l'Ajuntament a fi que aquest servei sigui possible.

El desenvolupament del projecte consisteix en la instal·lació d'unes antenes al Puig de Son Rich i al Castell, que donen cobertura al municipi. Aquestes antenes reben el senyal de l'Ajuntament, on es troba instal·lat el servidor.

Per poder gaudir d'aquest servei, cal anar a l'Ajuntament, on rebreu tot la informació necessària. El preu de la connexió és de 60 euros, l'any (5 euros al mes).

Joan M. Loureiro Vall
Regidor de Cultura

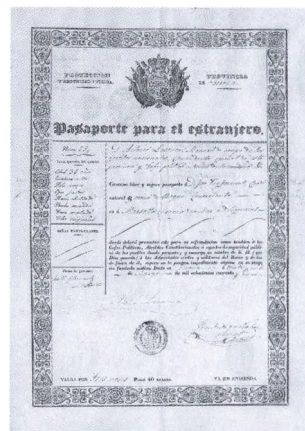

Donació a l'Arxiu Municipal

Des de l'Arxiu Municipal de Begur agraïm novament les donacions que ens ajuden a engrandir i millorar el nostre fons documental i que, per tant, enriqueixen el coneixement de la nostra història local. Els arxius són serveis públics que acullen i preserven el nostre llegat i que, per altra banda, ofereixen informació a tots aquells que hi estiguin interessats.

En aquesta ocasió hem de parlar d'una donació de documents diversos efectuada pels senyors Joan Vives i M. Pilar Pi, la majoria dels quals pertanyen al segle XVIII i XIX. Hi trobem correspondència personal i comercial, documentació administrativa i alguns documents curiosos com ara les qualificacions escolars de Josep Pi i Vilallonga durant el curs 1884-85. D'entre aquest material, cal destacar aquells documents referents als negocis que Josep Pi i Forment tenia a Cuba, ja que permeten aprofundir en la història dels indians.

Us recordem, doncs, que ens podeu fer arribar qualsevol material que pugui tenir interès històric per tal que l'anàlitzem i l'inventariem, i, posteriorment serà posat al servei dels investigadors i ciutadans en general, interessats en la Història de Begur. Les persones que vulguin col·laborar amb l'Arxiu, les animem a posar-se en contacte amb l'Ajuntament (972 624020) o directament amb l'Arxiu Municipal (972 624305). D'aquesta manera, avançarem a favor de la cultura i de la Història del municipi de Begur.

Notes escolars de Josep Pi Vilallonga.

Passaport de Josep Pi Forment.

Foto: Carreras

Contes a la biblioteca

Un any més la Biblioteca Municipal "Salvador Raurich" ofereix l'HORA DEL CONTE, la tarda del dijous (cada quinze dies), per a tota la mainada de 2 a 12 anys .

L'hora del conte pretén que els més petits de tots comencin a familiaritzar-se amb la biblioteca, tot escoltant relats que ens porten personatges i maletes màgiques.

Els pares, mares, àvies o tietes són els encarregats d'apropar els més petits a l'espai del conte i a la vegada, també, ells descobreixen el que hi ha dins de la biblioteca: revistes, novel·les, llibres de diferents matèries, VD.

Grup: Va de contes

Escoltar contes és un hàbit que s'aprèn mica en mica, a l'escola, a la biblioteca, amb els pares a la nit... però, també pretenem crear un altre hàbit, el del Servei de préstec de la biblioteca que és una forma d'acostar la lectura als nostres fills.

La biblioteca deixa llibres, revistes, VD... per llegir i mirar a casa, cal que ajudem els nostres menuts a trobar el que més els agrada i mirar-ho o llegir-ho amb ells a casa. Utilitzar el servei de préstec de la biblioteca és una forma d'acostar la lectura als vostres fills.

Treballem junts per a un municipi net

Una vegada més sol·licitem la vostra col·laboració per reciclar correctament el cartró: cal que el doblegueu i el dipositeu a dins del contenidor. Hem observat que hi ha persones que, per no aixecar la tapa del contenidor a fi de dipositar les bosses d'escombraries, les deixen a terra o a qualsevol altre lloc, cosa que provoca la presència de gats i gossos que les trenquen.

També hi ha persones sense cap escrúpol que deixen les restes vegetals o altres deixalles a qualsevol lloc. És lamentable que per culpa d'uns pocs desaprensius ens veiem obligats, en contra de la nostra voluntat, a prendre mesures sancionadores.

Amb totes aquestes actuacions, estem oferint una imatge desordenada, bruta, deplorable i desagradable.

Si us plau, us demanem la vostra col·laboració si de debò estimeu el vostre poble i voleu contribuir a la convivència i a la millora del nostre entorn. Fem doncs una crida a la vostra sensibilitat ciutadana per tal que aquests suggeriments siguin una realitat en benefici de tots els begurencs.

Pel que fa a la recollida de mobles, hem observat que no es respecten les recomanacions fetes a *Es Pedrís Llarg* i que, per tant, tornem a recordar. De l'1 d'octubre al 30 de març aquest servei de recollida només funciona una vegada a la setmana, els dimarts. De l'1 d'abril al 30 de setembre el servei s'efectua dos cops a la setmana, dimarts i dijous. L'horari de recollida és de 9 a 12 del matí. No obstant això, si qualsevol veí necessita aquest servei de recollida fora dels dies programats, pot sol·licitar-ho trucant prèviament a l'Ajuntament (972 624020). Un cop més, necessitem la vostra col·laboració per evitar la mala imatge que significa deixar els mobles a la via pública.

Cal esmetar finalment que ben aviat disposarem d'una Deixalleria Municipal, limítrofa amb la pedrera Susanna, on es podran reciclar tot tipus de deixalles. Esperem que aquest servei contribueixi a la millor conservació de l'entorn i al civisme de tots plegats.

Us desitgem unes bones festes de Nadal i un pròsper any nou.

Regidoria de Medi Ambient i Neteja

EL CARRER, ESPAI DE CONVIVÈNCIA Un projecte d'exposició que requereix la participació dels begurencs

Ens plau avançar les directrius d'un projecte impulsat des de l'Arxiu Municipal de Begur, que ha de prendre cos d'aquí a pocs mesos. Es tracta de l'organització d'una exposició de fotografies, més o menys antigues –des de les més reculades fins a la dècada del 1960– que tinguin com a tema comú els carrers de Begur i les seves persones.

Tradicionalment el carrer era el marc de trobada, el punt de reunió i de convivència entre els veïns, era l'indret on s'esdevenien els jocs d'infantesa, activitats laborals o, simplement, la tertúlia quotidiana. La modernització ha comportat que el transport particular es democratitzés i que, per tant, augmentés de forma considerable –gairebé desmesurada– el parc automobilístic. El carrer ha deixat de ser, en gran mesura, de les persones, per passar a ser dels automobilistes. Per sort, en el poble de Begur s'han preservat zones que encara avui, i en ser declarades de vianants, disposen de l'encant dels espais dominats per la gent i els seus costums, on es practica la conversa distesa o, simplement, la passejada sense presses.

El carrer, també, ha estat històricament un marc molt idoni per a la celebració de manifestacions religioses, tan habituals anys enrere –processons de Corpus, de la Santa Missió, comunions...–, que catalitzaven la vida local i concentraven les energies, però que avui dia s'han vist molt afeblides. Les imatges antigues ens mostren la importància i transcendència que tenien les activitats religioses celebrades al carrer, que s'inundava de gent i de guarniments molt propis de l'època. A voltes, la visita d'autoritats civils o bé eclesiàstiques –com ara, els bisbes Cartaña o Jubany– podien reproduir actes "populars" similars als de les celebracions religioses tradicionals.

Per a desenvolupar el projecte necessitem la col·laboració de la gent de Begur. Qui no conserva a casa, en el racó més insospitat, en unes golfes gairebé inaccessibles, o en capsos polsoses de galetes o de sabates, fotografies antigues? L'Arxiu Municipal tindrà cura d'aquest material, si voleu

fer-li'n donació o cessió legal, com d'un tresor de valor incalculable; i si hi ha algú que no es vol desprendre del que considera records personals o familiars, l'Arxiu s'accontenta de treure'n reproduccions.

És només amb l'ajut de tots que l'Arxiu Municipal podrà complir la seva comesa i oferir aquest servei: posar a l'abast de tothom qui ho demani una completa col·lecció gràfica del nostre poble, i facilitar-ne la consulta i reproducció.

Ara, però, és imprescindible que ens ajudeu a preparar l'exposició "El carrer, espai de convivència", aportant les vostres fotografies familiars. No us penseu que perquè surt l'avi o el nen, són molt personals i no interessen, al contrari! Com més material disposem per seleccionar, més garanties de qualitat tindrà l'exposició.

Les persones que vulguin cedir fotografies, que una vegada feta la reproducció els seran degudament retornades, s'han de posar en contacte amb l'Arxiu Municipal o amb el mateix Ajuntament. Gràcies per la vostra participació en el projecte.

Lluís Costa
Arxiver Municipal

*Nens de Begur a plaça en el
Casal d'estiu del 1961*

Foto: Carreras

*Diumenge de Rams a Sant
Ramon*

Foto: Carreras

Campionat de Catalunya de Windsurf a la Platja del Racó

Durant el cap de setmana del 6 i 7 de novembre es va disputar la regata de Windsurf del Campionat de Catalunya, la *Begur Free Wave x Fun* a la platja del Racó, organitzada pel club La Surfera Gironina, el suport tècnic de la secretaria de Funboard de la Federació Catalana de Vela i patrocinada per l'Ajuntament de Begur.

Malgrat el poc currículum de la Surfera Gironina quant a organització de regates de windsurf, la prova va ser tot un èxit. Estava tot previst per facilitar el correcte desenvolupament de la prova: pàrquing i magatzem vigilat, tarima de jutges, servei de bar, samarretes, premis, música i molt d'ambient.

Sens dubte, la Surfera Gironina ha posat el llistó molt alt i s'ha de felicitar els organitzadors Joan Torrelles, Lluís Mª Sanllehy i Xavi Torres (secretari de Funboard de la FCV), i tots els amics de la Surfera i els seus col·laboradors, Ajuntament de Begur, Federació Catalana de Vela, Patronat Municipal d'Esports de Palafrugell, F2, Arrows, Contorn, Vent Surf, Catavent, Styl Arquitectura, Restaurant la Bodega i el millor local nocturn i de copes windsurfero de Girona, L'Últim.

La *Begur Free Wave x Fun* ha servit per obtenir els caps de sèrie per a la propera copa de circuit català de Free Style/Ones 2005.

El nombre d'inscripcions va arribar a 26 regatistes, 20 sèniors, 2 fèmines i 4 juvenils. Tot un rècord de participació en unes dates allunyades ja de l'època estiuenca.

La gran quantitat de windsurfistes que s'hi van inscriure, demostra que aquest esport està ressorgint i que la Federació hi està treballant a fons, la qual cosa fa que les expectatives poc a poc es vagin materialitzant, com el campionat de Catalunya, que esdevé un referent al nostre país dintre de l'esport de la Vela. La regata, amb un bon ambient de competició i de festa, és la clau de l'èxit: exposició de material, regals, sopar i festa fan que cada vegada siguin més les persones que s'inscriuen en les regates del circuit català.

Malgrat la immillorable previsió de tramuntana, el vent no va aparèixer fins al diumenge al matí i al

voltant de les 12 del migdia es va donar el tret de sortida a la competició de la modalitat d'ones. Poc a poc les excel·lents condicions de la platja del Racó de Begur (amb onades de fins a 2 metres i amb vent ratxejat de tramuntana força 3) van anar eliminant competidors fins a la fase final a la qual van arribar Josep Lluís Piñana, Miki Gutiérrez, Xavi Masdevall, Eduard Solsona, Eric Sanllehy, Joan Llop.

En una lluita constant contra el trencant d'entrada al mar i el vent residual, els més experts varen anar eliminant a poc a poc la resta, fins a arribar a la gran final on els jutges van donar la victòria ben merecuda a Josep Lluís Piñana, E-24 (Tabou Gaastra), el segon lloc fou per a Ramon Pastor, E-72 (Bic Space Dog) i en tercera posició es va classificar Eric Sanllehy, de 18 anys i de Sa Riera, Cat-1111(F2-Arrows).

S'ha de destacar l'actuació d'una fanàtica del Windsurf, l'Olga Roig que tot i les dures condicions del mar de la platja del Racó, es va proclamar campiona de les fèmines.

Dintre del grup dels més joves, la lluita va ser també força renyida. Aleix Sanllehy, Cat-555(F2-Arrows), de 15 anys, es va proclamar campió davant del seu germà Eric Sanllehy, Cat-1111 (F2-Arrows), que estava força cansat per les diverses rondes que havia passat en la categoria general, va ser segon. La tercera plaça va ser per a Gerard López, Cat-999, de tan sols 13 anys.

Des d'aquí, la Surfera Gironina vol agrair l'immens esforç i suport que l'Ajuntament de Begur ha realitzat en aquesta regata, ja que permet situar la platja del Racó entre les millors platges per a la pràctica d'aquest esport tan espectacular i alhora divertit. Esport que aglutina al seu voltant un elevat nombre de seguidors, visitants i espectadors que, en el cas de la regata que ens ocupa, van arribar a més del centenar llarg de persones.

Creiem ben sincerament que aquesta regata ha permès introduir Begur en l'elit de les platges en el món del windsurf, i ha quedat palès que el municipi beguenc, de remarcable bellesa, és un referent en el windsurf d'alt nivell.

Lluís Maria Sanllehy

Activitats del Club Nàutic Aiguablava

Des de fa sis anys, durant les primeres setmanes d'agost, es realitza el curs de vela, que aquest any va comptar amb 54 participants repartits en dues categories, infantils i cadets. En la categoria cadet, el primer lloc va ser per a la parella formada per Javi Sala i Beth Villamajor; el segon lloc per a Oriol Villamajor i Núria Ferrés i el tercer, per a Adriana Llach i Oliver Cobbold. En la categoria infantil, el primer lloc fou per a Àlex Sala i Erik Ochoa; el segon, per a Olívia Benet i Marta Morillas, i el tercer lloc va ser per a Víctor Colominas i Lucas Hope.

El 8 d'agost va tenir lloc el quart concurs de pesca, amb la participació de 14 embarcacions. L'alcalde de Begur, Carles Arnau, va fer el lliurament dels premis. Els tres primers classificats van ser l'embarcació Vogamarí de la família Faus, l'embarcació Ratxa de la família Llach-Bonvichino, i l'embarcació Mel de la família Llach-Solé.

Finalment, el tercer concurs de dibuix es va celebrar el dia 15 d'agost i va comptar amb 48 participants repartits en tres categories: de 4 a 6 anys, de 7 a 9 anys, i de 10 a 13 anys. Alguns dels guanyadors van ser Enric Torrents, Lara Llach i Víctor Hernández.

El Club Nàutic Aiguablava vol agrair la col·laboració de l'Ajuntament de Begur i l'assistència de l'alcalde Carles Arnau a la cerimònia de l'entrega de premis.

A Sa Tuna, fa 25 anys que hi oneja la senyera

Era la matinada de l'onze de setembre del 1979. El país emergia dels foscos anys de la dictadura, però encara era força lluny de la normalitat democràtica. Begur es despertava amb tres grans

senyeres catalanes. Una al castell, una altra a Sa Tuna i una tercera al mirador de S'Antiga. L'autoritat competent del moment, va ordenar que fossin retirades, però la llavor havia caigut en bona terra. Des d'aquell moment, la senyera de Sa Tuna ha estat present fins al dia d'avui, convertint-se en un símbol de la cala. L'onze de setembre d'enguany els veïns de Sa Tuna vàrem celebrar el 25è aniversari d'aquell esdeveniment.

L'acte, que va ser molt emotiu, va començar a quarts d'una, amb la concentració dels veïns a la plaça. D'allà ens vàrem traslladar fins al coll de sota del turó de Sant Pau, on la veu potent de la tenora del mestre Jordi Paulí ens va oferir un repertori de cançons catalanes, acabant amb "Els Segadors" en la qual vàrem participar, cantant, tots els presents. Seguidament, es va portar un ram de flors boscanes fins a la bandera.

La festa, acompanyada per un temps esplèndid, va acabar amb un dinar conjunt. El vers del poeta Joan Casanovas Nomen, que extraiem del pòster que els veïns de Sa Tuna van editar amb motiu de la diada, reflecteix els sentiments que la bandera de Sa Tuna desperta en nosaltres, els habitants de la cala. Durant aquests anys, la bandera de Sa Tuna ha estat objecte d'atacs, que no fan sinó mostrar com n'estem, de lluny encara de ser un país normal. El mateix dia 11 d'enguany, mentre dinàvem, uns desaprensius varen deslligar el ram de flors i el van llençar roques avall.

La resposta dels veïns va ser l'habitual. Sense violència, sense rancúnia. Recuperar-lo i tornar-lo a posar a lloc.

Com diu Raimon. "D'un temps que ja és el nostre, d'un país que ja anem fent..."

COM... "LA SENYERA DEL CIM DE LA ROCA DE ST. PAU, DE SA TUNA"

*Com un Crist mancant-li un braç
Redemptor catalanista, PREGONES*

*Com un oracle impacient
Maldant per fer-nos de guia, MATINES*

*Com donzella d'encanteri
Príncep blau en companyia, SOMNIES*

*Com anell de prometatge
falcada al dit del turó, LLUEIXES*

*Com una reina joiosa
De sa cort de vents altius, SOMRIUS*

*Com un relotge sense hores
Orfe de son i fatigues, ENS VETLLES*

*Com tió de quatre barres
Enardint les noves flames, ESCALFES*

*Com mestre i germana gran
Fent-nos repàs de la història,
ALLIÇONES*

*Com llàgrimes de la mare
En record dels fills vençuts, TREMOLES*

*Com l'esguard d'un Polifem
En cova dels sentiments, PENETRES*

*Com falcó amb ales de fil
Encadenant cel en terra, T'AFERRES*

*Com grapa d'Heura gelosa
Des del rocall on t'enfiles, VIGILES
Com una espasa enlairada
Per braç noble i seny valent, DEFENSES*

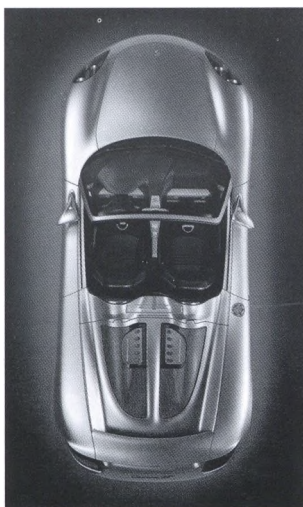
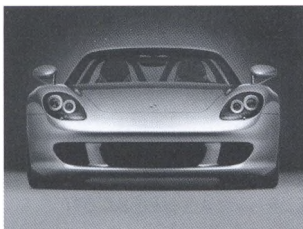
*Com un cor desitjant gesta
Amb la sang que el vent et presta,
BATEGUES*

*Com mostra d'una nació
De vegades exhaurida
I altres tantes flamejant, REVIFES*

*I ara en fer 25 anys
Tots aquells que et van parir,
que t'estimen, que t'enyoren,
T'HONOREN*

A.A.V.V. de Sa Tuna

Porsche

- Em sembla, Jordi, que hauries d'anar pensant a canviar de cotxe -li digué en Xicu en veure el mal estat del Seat d'en Jordi.

- Sí, home, ja tens raó. Però em fa molta mandra.

- És que ja te n'hauries d'haver comprat un de ben còmode i ben maco ja fa temps. Que no veus que qualsevol dia tindràs un accident d'aquells que se'n diuen "de fallo mecánico"? -Va insistir en Xicu.

- Quan em decideixi, me'n compraré un d'aquells que corren a dos-cents quilòmetres per hora. Un d'aquells que es veuen als ral-lis -va dir en Jordi tot estarrufat.

- Sí, home, després haurà de sortir sa teua mare a dir-te allò de "tu gana, eh! Pero no corras. Ellos que se esperen". No ho has sentit això, que és el que els diuen als campions de ral-lis?

- No, no ho he pas sentit. Però ja m'ho imagino que els diuen moltes coses -digué en Jordi una mica mosca.

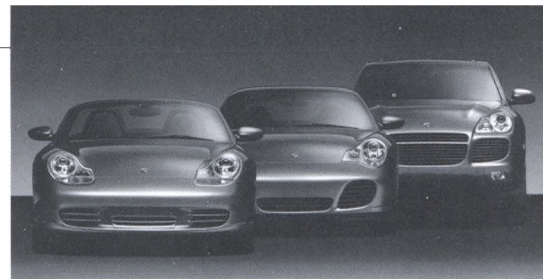
- O bé allò que li digué sa seua àvia a aquell noi que volia ésser aviador. Després que es noi hagués insistit molt dient que ésser aviador era el que li agradava, sa seua àvia li va dir: "doncs sigues aviador si tant t'agrada però m'has de prometre que sempre volaràs ben baix".

- "Bueno", i quantes més coses d'aquestes em diràs avui? -Féu en Jordi.

- Home, doncs et diré aquella que tothom sap però que ningú diu: que sa tragèdia a ses carreteres de cada setmana és deguda al fet que existeixen cotxes prou potents per córrer a velocitats que ni es trànsit, ni ses carreteres ni es mateixos conductors poden suportar sense que hi hagi un accident.

- Doncs així què s'ha de fer: anar tots amb un Seat 600 dels anys seixanta?

- Ara ho has dit -féu en Xicu- A molts us agrada presumir de cotxe potent, malgrat que sabeu que no podeu fer-lo córrer. Però així i tot aquests cotxes són a ses carreteres i, quan algú ha begut o està emprenyat o vés a saber què, li agafa sa dèria i es

comet un delictes que moltes vegades s'acaba amb víctimes.

- Au, va, no siguis tant pessimista -Digué en Jordi.

- Doncs mira, no en sóc pas de pessimista perquè sa solució és ben senzilla: prohibir sa fabricació de cotxes que puguin anar per sobre de sa velocitat màxima que permet sa llei. Del que sí que sóc completament pessimista és d'esperar que aquesta prohibició es faci llei. S'ha de protegir els fabricants en general i els de cotxes en particular. No faltaria més! A part de tot això, Jordi, tu t'has de canviar de cotxe perquè és perillós córrer amb un de tant vell com el que ara tens.

- Si vols que t'ho digui, -féu en Jordi- quan vaig comprar-me aquest, ja en volia un de ben maco. Però el que em va passar fou que a la botiga de cotxes no ens vàrem entendre.

- I ara. Que no parlaven català a sa botiga? Ah, és clar! deuria ésser una d'aquelles botigues de Barcelona que són tan maques i tan cares, parlen castellà i tot -digué en Xicu.

- No home, no. Mira, jo volia comprar-me un Porsche i així li vaig dir al dependent que m'atenia. Vaig dir-li: vull un Porsche. I ell em digué: "¿un què?". Jo li vaig tornar dir: un Porsche. I ell em digué "un Bosque?" Llavors, pensant-me que jo no pronunciava correctament i per això no m'entenia, li vaig dir: un Porsx. Ell em va tornar a contestar una cosa estranya. Al final, li vaig dir: miri, sap què?, posim un SEAT. I és per això que no porto cap cotxe d'aquells tant macos.

- És clar. Això et passa per anar a comprar a aquelles botigues de sa Diagonal de Barcelona on es dependents van molt mudats i, tot i ésser catalans, parlen castellà.

- Au, va, Xicu. Tu també en voldries tenir un d'aquells cotxes que corren tant.

- Doncs saps què et dic, Jordi?. El de sempre: puja aquí dalt i balla.

Grèvol

Aquest Home

Té cara de murri, gairebé d'infant entremaliat. Quan no riu amb una cella, riu amb l'altra. Observa, no pot evitar-ho, com un flash, allò immediat, com si volgués atrapar el present. Els que hem tingut uns minuts de televisió ho hem esbombat als quatre vents, potser amb un pèl de fingida modèstia, però orgullosos de la nostra fita. A ell, en canvi, l'he caçat a la Televisió de Girona i mai no ha dit res a ningú sobre les seves aparicions.

A què es dedica? Doncs molt senzill: a donar-li a Begur un batec continu, vital, a fer possible que el seu Arxiu ple d'Història i d'històries segueixi tan viu en nosaltres i en els altres. Es dedica, ni més ni menys, a la tasca de mantenir i preservar fresca la memòria, és a dir, a immunitzar-nos contra l'oblit que, sovint, pot esdevenir pervers i arterós.

Teoritzar sobre els amors i les passions que sentim per Begur –Begur és molt més que Begur- està molt bé. Treballar en aquesta tasca per tal que el temps no torni a emportar-s'ho tot, és ja una altra cosa. Aquest tossut espatatxí que, en certa manera, li planta cara al vent, té a més a més criteri, el criteri d'envoltar-se de col·laboradors que ni amb lupa es troben per aquests mons de déu. Em sembla que em refereixo a en Miquel Martín (algú que camina amb discreció sense anar-se'n pels *Cerros de Úbeda*). Amb aquest duo la precisió, l'autenticitat i, qui sap si el divertiment, de Begur, estan assegurats.

Tots hem parlat moltíssim, com jo mateix he fet en diverses ocasions, sobre la màgia, sobre l'encís de Begur. Això, tanmateix, ha estat ben fàcil. Però la feina diària de mantenir viva aquesta màgia, d'obrir les finestres de bat a bat perquè penetri neta i estranya la vida de Begur en nosaltres, només ho ha fet i ho fa ell. Aquest individu que col·lecciona, respecta, observa, culturitza, annexiona i manté amb els seus tentacles el pols d'aquest terrible i estimat Begur.

El veig molt poc, potser tan sols tres vegades l'any. Sempre, però, fa la mateixa cara de simpàtic pocavergonya. Ens saludem, sí, però ell ja mira cap alguna altura de Begur sobre la qual pugui

continuar creant, treballant, recordant. I Begur, probablement, també l'estima.

Jo, de moment, no sé molt bé de qui parlo. Hauré de preguntar-li un dia d'aquests a en Lluís Costa.

Jordi Vallvé

Concurs d'Arts Plàstiques de Begur 2004

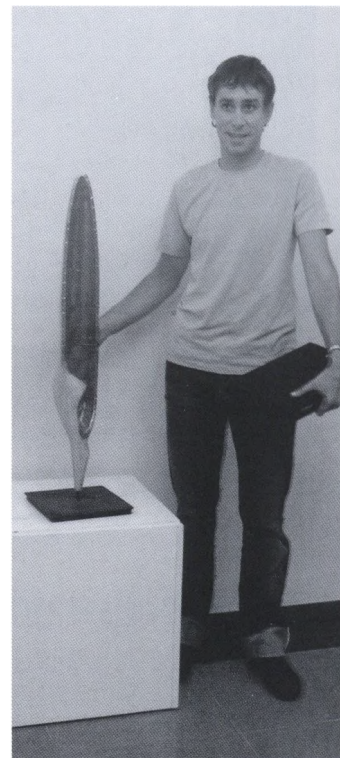
Una nova edició del tradicional Concurs d'Arts Plàstiques, amb una seixantena d'obres d'artistes d'arreu del Principat, va omplir la sala d'exposicions de les Escoles Velles el passat mes de setembre. Diferents tècniques i estils artístics es varen aplegar per optar als guardons, amb pintura, des d'olis fins acrílics en diferents suports, dibuix, aquarel·les, escultures, muntatges fotogràfics i informàtics... Tot plegat un veritable maldecap per al jurat qualificador.

El veritable titular d'enguany ha de ser l'obtenció per primera vegada del premi més rellevant del concurs per part d'una escultura: "Maternitat", obra del jove artista gironí Jordi Gich Batlle, una peça de petit format realitzada amb fusta de noguera i bronze. Interessant proposta per a l'exposició de l'any que ve. El segon premi fou per a l'artista guixolenc Queralt Ruscaleda amb un oli titulat "Paisatge". Amb l'oli sobre planxa "Road V", Lluís Puiggrós de Sant Salvador de Guardiola va obtenir el tercer premi.

Una de les altres dades rellevants va ser l'alta participació d'artistes begurencs, que amb una desena d'obres van demostrar el seu suport al concurs. Des de la divertida visió dels personatges locals actuals fins al muntatge amb un record de l'inefable Joan Garsa. La guanyadora com a millor obra realitzada per un artista local va ser Glòria Carreras amb "Finestres".

Molta feina va tenir el jurat per decidir els guanyadors, la varietat de tècniques i la igualtat artística van fer de la deliberació una tasca prou difícil. El jurat va estar format pels artistes Quim Domene, Jordi Gispert, Bep Marquès i Robert Manera, i pel polifacètic Jaume Fàbrega.

Robert Manera

Jordi Gich Batlle
Foto: Carreras

MENTRE BUFA LA TRAMUNTANA

Pierre Fermat

Pierre Fermat (1601-1665)

Si elevem al quadrat el nombre 5,
tenim $5 \times 5 = 25$. Sumant-n'hi 1, tenim
 $25 + 1 = 26$.

Si elevem al cub el nombre 3,
tenim $3 \times 3 \times 3 = 27$. Restant-n'hi 1, tenim
 $27 - 1 = 26$.

Aquests tres nombres 5, 3 i 26 han esdevingut famosos mundialment des que, al segle XVII, el gran matemàtic francès Fermat va afirmar que no hi ha cap altre conjunt de tres nombres que compleixin aquesta condició (el quadrat més 1 del primer sigui igual al cub menys 1 del segon). La cosa té la seva gràcia ja que és ben sorprenent que, amb la infinitat de nombres que existeixen, solament amb el 5 i amb el 3 passi això.

Si teniu la curiositat de provar-ho amb altres nombres, el 6 i el 4, per exemple, trobareu $6 \times 6 + 1 = 37$, i $4 \times 4 \times 4 - 1 = 63$. Evidentment, 37 no és igual que 63 i el que diu Fermat és que encara que ho proveu amb qualsevol parella de nombres, per grans o petits que siguin, de tres xifres o de centenars de xifres, mai no arribareu a un resultat únic com és el nombre 26 en el cas del 5 i del 3.

Us convido a pensar-hi perquè és ben sorprenent que, amb la immensitat de nombres que existeix (n'hi ha infinits), pugui passar una cosa així. Però que això passi no ens ho creurem pas a la primera ja que no podem fer la prova amb tots els nombres que existeixen. Ens caldrà una demostració matemàtica basada en el raonament científic que deixi ben clar i sense dubtes que el que digué Pierre Fermat és ben cert.

Aquest fet matemàtic està envoltat d'una facècia personal del senyor Fermat que té la seva gràcia i és el següent: ell no va escriure cap llibre en vida, però es va trobar una inscripció feta manualment per ell mateix al marge d'un llibre de la seva propietat. En aquesta inscripció, s'hi explicava el que diem del 3 i el 5. Però, és clar que un científic com ell no podia dir una cosa així sense demostrar-ho i, per tant, va afegir: "tinc

una demostració meravellosa que no la puc escriure aquí perquè no hi cabria".

Fermat és un dels científics francesos que varen posar la primera pedra a la ciència moderna i, per tant, gaudeixen d'un gran prestigi. Des de llavors (fa més de 350 anys), han estat innumbrables els matemàtics que han provat de trobar la "demostració meravellosa" que ell no va poder escriure al marge d'aquell llibre perquè no hi cabia. Jo diria que no hi ha hagut cap llicenciat en ciències exactes que, d'estudiant o ja llicenciat, no hagi provat alguna vegada de demostrar-ho.

Però la cosa es resistia i tothom s'ho havia de creure perquè ho havia dit el senyor Fermat (*magister dixit*). Un dia o altre, però, la cosa s'havia de resoldre i no va ésser fins l'any 1995 que el matemàtic Andrew Wiles ho va aconseguir. Llavors, en el món matemàtic va córrer la veu de "ha caigut Fermat!" i les campanes de les universitats s'haurien llençat al vol si n'hi haguessin hagut de campanes a les universitats. Havien hagut de passar més de tres segles i mig pendants de demostració coneguda (exclòs Fermat?).

Ja m'imagino que aquest escrit no tindrà cap gràcia per a molta gent. Però em sembla que és un cas senzill i fàcil d'entendre. S'ha de pensar que les comoditats de què gaudim actualment són fruit del desenvolupament de la tècnica moderna, la qual es fonamenta en els principis científics que al llarg dels anys s'han anat descobrint. Pensem en l'electricitat i la munió d'aplicacions i comoditats que ens ha proporcionat; en les medecines que la química ha permès sintetitzar, en els motors, etc. És clar que el teorema de Fermat no haurà contribuït a cap aplicació tècnica, però és un exemple de com la ciència ha anat desenvolupant-se, i és això el que he volgut explicar.

Joaquim Valentí i Fiol

Begur, estimat refugi

Ben sovint, i podríem dir que en el decurs del temps i cada cop amb més neguit, em trobo davant una situació preocupant que no sé pas com es pot resoldre. No crec que m'afecti tan sols a mi o que jo la pugui solucionar directament; no és el fet, però si més no, crec que tots els que viuen i desitgem viure a la Costa Brava, i en el nostre cas a Begur, hi estem involucrats. Hi ha quelcom que s'ha fet i s'està fent no gaire bé i estem propiciant que a la llarga es pugui perdre la identitat de bells indrets. És com una mena de dèria que ens arrossega cap un afany d'assolir cert benestar personal sense tenir en compte el dany que estem fent a l'entorn i a la seva pròpia cultura. I per altra banda, algú, davant la necessitat o demanda, està tal vegada fent-se d'or amb una especulació sense límits. Fins on pot arribar això si no hi ha qui ho deturi? No ho sé, però com deia a l'inici, estic molt preocupat i més pensant en les noves generacions: quina herència els deixarem?

Així mateix el món està molt malmès. Arreu sentim parlar de guerres, de fam, de misèria, de nens que moren diàriament sense atenció, de terrorisme, de manca de recursos per atendre les mínimes necessitats de pobles sencers, de pèrdua d'arrels i cultures centenàries, dels canvis climàtics que fan témer pel que pot succeir dins aquest o el proper segle, d'un mediambient insegur, etc. I tants i tants aspectes negatius dins la nostra vida. Però si tot el que he exposat i més, podem considerar que ens afecta a nivell "global", seguint el missatge de "pensa global i actua local", s'està actuant bé per la "salut" de Begur de cara al futur proper? Tinc els meus dubtes i us puc ben assegurar que és el que, en aquest moment i juntament amb els propis problemes familiars, més em preocupa.

Potser perquè al llarg dels 31 anys que fa que m'he arrelat a Begur i pel fet que em sento, perquè moltes famílies de Begur així m'ho han fet sentir amb la seva amistat, un devot begurenc, tinc cada vegada més por que es pugui perdre aquesta idiosincràsia de poble tan summament encantador en tots els aspectes: des del seu privilegiat indret, passant per l'especial microclima que gaudeix, la bellesa de les seves platges, cales i costa, la profunditat dels seus boscos i, molt especialment, la seva gent, els begurencs, amb totes les seves qualitats, siguin virtuts o defectes. En Miquel Martín i Serra, en el seu pregó de la Festa

Major de Sant Pere de 2004, ja ens transmetia un cert temor d'aquesta pèrdua d'identitat en el vessant de la parla, aquest parlar "salat" tan propi d'aquest poble i que sembla que poc a poc es va perdent. I és veritat, atès que són ja pocs els begurencs que fan servir aquesta bella parla que ha estat tan profundament arrelada en aquest entorn. El canvi globalitzador és, potser, el que ens porta a aquest final, però hauríem d'ésser capaços de trobar mitjans pels quals els novinguts s'integressin fins i tot en el parlar. Cal educar per mantenir la pròpia cultura en el lloc més alt.

Però també hi ha altres aspectes que em fan témer que es perdi aquesta pròpia identitat de pobles catalans. Entre ells, molt important, el sol. He vist i he viscut el creixement desmesurat, al meu entendre, que diferents pobles de la Costa Brava i entre ells, Begur, estan sofrint darrerament. Sóc conscient que la demanda és molt elevada, però com deia a l'inici, aquest manifest afany especulador hauria d'aturar-se. Tot té un límit i crec que, en el cas de Begur, s'està ja sobrepasant. Torno a insistir, deixarem alguna herència positiva envers al mediambient a les nostres noves generacions? Em temo que si continuem així, ben minsa serà aquesta herència, i potser, els nostres descendents no es sentiran gens orgullosos de la nostra actuació i falta de sensibilitat i visió de futur.

Em sembla que he estat prou explícit en els meus arguments davant un fet que, tant a Begur com en altres pobles, en especial de la Costa Brava, està succeint. No és senzill prendre decisions, que fins i tot poden no ser populars, però siguem coneixedors del fet i, almenys, busquem solucions que a la llarga permetin refermar amb més fermesa les nostres arrels. És la millor herència que podem deixar als nostres descendents: una terra neta i una cultura pura.

Fa uns quants anys, al 1990, potser quan per primera vegada vaig sentir la necessitat d'expressar el meu sentiment envers Begur, ho vaig fer en forma de poema, que va ser publicat en el Butlletí del Club Nàutic Sa Riera de l'any 1991. Permeteu-me que el recordi de bell nou.

Perdoneu-me si he ferit alguna sensibilitat. No ha estat la meva intenció. Tan sols volia posar de manifest un cert temor que tinc, fruit del meu sentiment i estimació envers Begur i els begurencs.

Begur, el meu refugi

M'agrada tot sovint recordar temps passat, no tan llunyà quan vàrem de la ciutat fugir i per primera vegada assolir un bell racó, que es pot trobar, us ho puc molt bé assegurar

És el racó a on hi buscava pau repòs d'esperit i tranquil·litat on hi vaig trobar bona gent fets al sol, al mar i al vent que m'acolliren en l'amistat i m'ensenyaren a manar la nau.

Estic de Begur com enamorat, refugi blau fora de la ciutat, i té Sa Riera, que és el meu racó ple d'encís, de llum, de color a on fuig el temps sense dolor escoltant les onades i el seu ressò tot mirant les gavines el vol aixecar seguint les barques al fer-se a la mar.

Voldria aquest temps poder aturar perquè tinc por, no us he d'enganyar ja que n'és tant de bonic l'entorn que tothom pensem en el retorn i no tan sols per aquí estíuejar sinó per noves arrels plantar.

I em fa por que poc a poc el verd es vagi tallant, el blau es vagi apagant, i perdi tot l'encant el lloc.

Pere Rodríguez i Darnés

Entrevista a Francesc Pi Amat, pescador de Sa Riera

La pesca ha estat tradicionalment un dels motors de l'economia begurenca i ha creat uns homes i dones avesats a la duresa del mar, a la seva bellesa i als seus misteris. En Francesc Pi Amat, conegut a Begur com en Xico Florian, és un d'aquests homes de mar, un pescador de soca-rel.

En Xico va néixer a Sa Riera el 23 de febrer de 1922. És una persona propera, afable, a qui li agrada conversar i fer broma. Gaudeix d'una memòria prodigiosa i un no es cansaria mai d'escoltar-lo; i no només pel que explica, sempre amè i il·lustrador, sinó també per com ho explica. Parla amb aquell deix propi de Begur, usant l'argot mariner i un reguitzell de paraules que, malauradament, agonitzen.

Francesc Pi Amat a la I Fira d'Indians de Begur.

Fotos: Carreras

Ha dedicat la seva vida a la pesca i és, doncs, una autoritat en aquest tema així com en la coneixença de cada racó de la nostra costa. De fet, gràcies a la seva àmplia experiència i coneixements, ha col·laborat en la confecció de llibres com "La pesca", en el "Mapa de la Costa de l'Empordanet" i, de tant en tant, pren part en les "Converses de Taverna" que organitza el Museu de la Pesca de Palamós.

Fem una mica de memòria, quins són els vostres primers records d'infantesa?

Tota la vida he viscut a Sa Riera i a casa sempre hem sigut pescadors. Teníem una taverna, que en deien la Taverna d'en Florian, i allà veia i parlava amb molta gent diferent i hi vaig aprendre moltes coses. Com que la meua mare es va morir quan jo era molt petit, sempre vaig estar al costat de gent més gran que jo i per això sé moltes coses que sentia explicar als vells. Vaig sentir històries de corallers grans de Begur que havien anat al Cap Verd i de corallers grecs que venien a Sa Tuna i a Sa Riera. Com deia en Pla, que era amic de casa i amb qui havíem collat, "s'aprèn a les tavernes".

Amb 5 o 6 anys ja anava als sardinals amb pescadors de l'Estartit que venien a Sa Riera. Als 14 anys ja vaig plegar d'estudi i em vaig dedicar a la pesca. Durant la guerra anava a sa teranyina i portava deu homes.

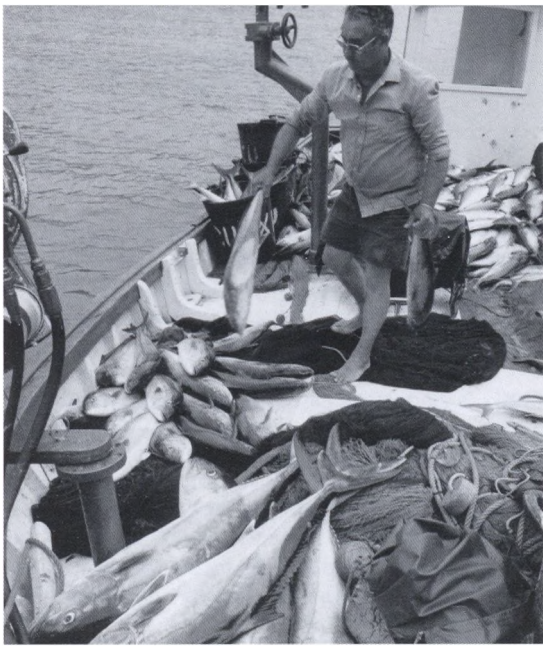
Parleu-nos de l'ofici de pescador, com ha canviat en tots aquests anys?

Ha canviat molt des que jo vaig començar. Abans anàvem als sardinals de gener fins abril, i a sa teranyina d'abril a setembre, sempre amb barques petites. Les xarxes eren de lli i de cotó i s'havien d'estendre a la platja, dia sí dia no, perquè s'eixuguessin i no es podriessin. A més a més s'havien de *remendar* sovint i, cada mes, s'havien de tenyir. Les ficàvem a dins d'una perola que ja teníem exprés, hi afegíem escorxa de pi i les fèiem bullir durant set hores. Això es feia perquè s'hi fes una capa impermeable i les xarxes es conservessin millor.

Ja veus que en aquell temps tot era molt més complicat i feixuc. Llavors, quan em vaig casar i els meus fills ja m'ajudaven, vam comprar una barca més grossa, que n'hi vam dir "Cruyff", i anàvem a sa teranyina, sa sonsera i sa llagosta. Però abans hi havia més peix que ara.

Quina penseu que és la causa d'aquest descens en la pesca?

Les xarxes de niló han fet molt de mal. Les barques cada cop són més grosses i potents i no miren

prim a l'hora de pescar. El sistema d'arrossegament s'ho endú tot per endavant i fa malbé molt de peix. Els submarinistes que van amb ampolles i es figuren a dins dels caus a buscar el peix també han fet que ja quasi no hi ha meros ni corballs. Abans aquests peixos només s'agafaven quan sortien de cau.

Sobretot a partir dels anys 70 i 80 vaig notar una forta baixada en el peix que agafàvem. Abans, per exemple, hi havia molts verats, sobretot a S'Encalladora i ara amb prou feines se'n pesquen. Les anxoves cada vegada s'han d'agafar més enfora i ja no són de tanta qualitat, perquè és un peix que com més s'aterra més bo és. I amb molts altres peixos ha passat igual.

I el turisme, com creieu que ha afectat la vida del nostre poble?

Mira, quan jo era petit, a Sa Riera ja hi havia estiuejants: els de can Pella, els de can Bellas i gent de Begur, que eren de família d'americanos. Me'n recordo que es feien posar quatre pals a la sorra amb branques de pi al cim i allà passaven el dia. Les minyones de can Pella pujaven cada diumenge a missa a Begur amb burro. L'Angelet Puig passava cada tarda per les cases i feia llista de les comandes de la gent, després ho comprava a Begur i l'endemà de matí baixava a Sa Riera amb el seu carro i repartia les coses.

Llavors ja es van construir els primers apartaments i xalets. Es van obrir carreteres i van començar a

arribar estrangers. Més endavant es va fer el San Cristóbal, el càmping i algunes cases i tot va canviar molt. Sobretot vam perdre aquella tranquil·litat que teníem. La vida era molt senzilla i a vegades passaves alguna falta, però vivíem tranquils i hi havia més amistat entre la gent; ara tothom mira només per ell. Abans, érem feliços amb qualsevol cosa i ens conformàvem amb ben poc. A vegades, tanco els ulls i recordo com eren alguns racons del poble i em sap molt de greu com s'han malmenat.

Què és el que més enyoreu d'aquella època?

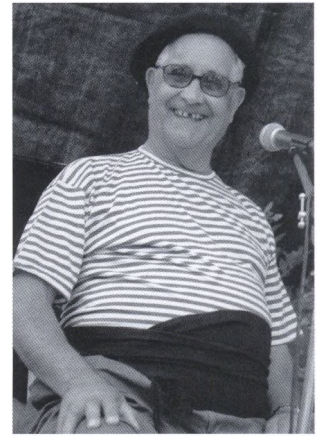
Trobo a faltar aquella tranquil·litat que et deia. Abans anaves a buscar bolets quan n'era el temps, a buscar espàrrecs o a cacera. T'agafaves la vida d'una altra manera.

També trobo a faltar aquelles tertúlies de bar que teníem a *El Farolillo*. Arribaves allà i sempre hi havia algú de Begur assegut a la taula. Mentre feies el cafè parlaves de coses del poble o t'ho passaves bé collonant algú, que és una cosa que a Begur ens agrada molt de fer. Me'n recordo molt de les xerrades que teníem amb el teu avi, en Serra, a la taula rodona de *El Farolillo*. Trobo que s'ha perdut aquell caliu de poble que hi havia abans.

Vós vau participar a la I Fira d'Indians que es va celebrar el passat setembre, Què us va semblar la iniciativa?

Em va agradar molt, sobretot totes les parades que hi havia i la gent que feia diferents feines artesanals. Els meus dos fills també hi van participar: en Paco fent vaixells i en Florian salant anxoves. A mi em van entrevistar i em van preguntar coses d'abans, de la pesca, d'en Josep Pla i altres temes que sé pel que m'ha ensenyat l'experiència.

Trobo que està molt bé que es parli amb la gent gran i se li preguntin coses del poble. A vegades lleigeixo disbarats que no sé pas d'on els treuen i no costaria res parlar amb la gent que té experiència per assegurar-se'n.

Francesc Pi Amat, pescant a les costes begurenques l'any 1986

Una llegenda en el marc de L'ALEGRIA DE BEGUR

Tal i com s'explicava en el llibre de Lluís Costa, *Begur*, publicat el 1993, els anys quaranta destil·laven encara un fort aroma que portava al record de tothom el negre episodi de la guerra civil, esdevingut massa recentment per haver aconseguit cicatritzar ferides i, molt menys, per haver allunyat tràgics pensaments.

Els anys de postguerra, d'estretors econòmiques i de manca de llibertat, no eren, precisament, el millor antídote per recuperar l'alegria en una generació forjada per la misèria i la impotència.

En aquest context, i com a contraposició a la situació descrita, s'originà un moviment de gent, encapçalat pel barceloní Joan Martí, que aspirava a fer reviuire la il·lusió i les ganes de diversió. Era l'estiu de 1946.

L'historiador doctor Pericot fotografiat amb un grup de nens i el seu professor, Lluís Esteva i Cruañas, acompanyats per Francesc Mascort que porta una gorra. (Foto Arxiu d'Imatges Ajuntament de Begur).

El dia 24 de juliol, revetlla de Sant Jaume, un grup d'amics organitzaren una vetllada en el pati de can Sora. Fou un revulsiu que ajudà que s'integressin al poble els estiuejants, que en aquells moments encara eren més aviat escassos.

Naixia *L'Alegria de Begur*, nom amb el qual els mateixos organitzadors definiren aquella "moguda", que donà peu, fins i tot, i sota el mateix nom, a la publicació d'un dens opuscle que reflectia la personalitat dels seus impulsors.

El dia 3 d'agost se celebrava la primera vetllada a la plaça, i quatre dies més tard s'organitzava un concurs de sardanes a la plaça del Pedró.

L'estiu de 1946 transcorria a un ritme frenètic, inundat d'activitats lúdico-festives. Un acte molt concorregut fou el partit de futbol celebrat el dia 25 d'agost, entre un equip format per begurencs i un altre d'estiuejants.

La celebració de la diada de Santa Reparada, el tercer diumenge de setembre, va cloure, juntament amb l'homenatge a Joan Martí –en Sora–, l'ànima del grup, la delirant activitat festiva organitzada per *L'Alegria de Begur*.

S'havien creat les premisses bàsiques per garantir la diversió en el futur: una colla d'amics molt cohesionats i una mínima infraestructura musical, amb tocadiscos, etc.

Els anys següents la xerinola va continuar, i només es va esmoreir amb la lògica i progressiva disgregació del grup. Amb tot, *L'Alegria de Begur* ha quedat en el record de joventut de molts begurencs que ara disposen d'una tranquil·la jubilació, i ha servit com a punt de referència al frenesí provocat per la massificació turística de les dècades posteriors.

En el context de *L'Alegria de Begur*, Joan Martí demanà col·laboració a Francesc Mascort, qui no tingué inconvenient a participar d'aquest desvetllament cultural, tal i com queda palesat en la carta que li envià a Martí i que reproduïm traduïda al català:

"Amic Martí,

Complint el meu deure, li envio el que em demana. He fet el que he pogut i sabut. Per altra banda, li envio un conte (folclore) de tradicions i llegendes que he après dels més vells i de la meva mare. Pot vostè arreglar-lo i així, ensenyar-lo al seu amic locutor, Sr. Losada. Si aconseguíssim que se sentís

sentís per ràdio, com passa amb altres contes, aconseguírem fer sonar més el nom de Begur i que el poble fos més conegut. Aquesta és la meua opinió. No l'he corregit perquè vaig caure i em trobo malament. Espero reestablir-me aviat i no trigar a veure un amic "fill de casa nostra" que sap interpretar la manera de ser del poble i fer ressaltar el seu nom.

Atentament, Francesc Mascort
Begur, març de 1947

Ens plau presentar el text de la llegenda inèdita de Francesc Mascort, de la qual en fa referència a la carta, i que porta per títol "Sa Cova Santa". Per bé que el títol és en català, la llegenda original fou redactada en castellà. Reproduïm una adaptació catalana efectuada per Miquel Martí.

Sa Cova Santa

"Cap poble com Begur, amb les seves vermelloses torres de matabans i somiadors cases que evocuen Natzaret, és guardador de tantes tradicions i llegendes. Envoltat de mil·lenaris i salvatges pins, sembla residència d'éssers mitològics o jerarquies bíbliques.

Camí del semàfor, es troba un profund i vertiginós penya-segat, un estrany i misteriós silenci, interromput pel fatídic grall dels corbs, que estremeix l'ànima. Mil·lenaris i salvatges pins provats per la tramuntana recorden monstres llegendaris. Als seus peus, com a supervivent de misteriosos aquel·larres, serpenteja un torrent de dolç rabeig. En aquest indret es troba la famosa Cova Santa, origen de misteris i esgarrifosos llegendes i tradicions. Encara ningú del poble, després de mitjanit, gosaria trepitjar aquella mústia catifa de cridanera pinassa, sense percebre una terrible sensació d'espant. Per quin motiu la van anomenar Cova Santa, alhora que es creia que fou habitatcle del dimoni? Dominat per aquests tradicionals records, si mireu l'entrada de la cova des de la carretera, us semblarà la boca d'un llop, i algunes de les seves pedres us semblaran la figura de Satanàs amb cua i es diria que els ocells marins passen per allà espantats cridant de por. Els nens que visiten el semàfor, impel·lits per una

"Cunyo Martí".
 Compliendo mi deber le mando lo que me pide.
 he hecho lo que he podido y sabido.
 Por otra base, le mando un cuento (folk lore)
 tradicionau y leyenda que he aprendido de los
 viejos y mi madre, arreglando su cuento
 base y corrigido y así, enseñarlo a su amigo
 locutor de la radio. Si logras como se recitara
 por radio como ocurre en otros cuentos que digo,
 logramos hacer resonar más el nombre de
 Begur y más deseo de ser el pueblo como
 cuido. Es mi opinión. No lo he corregido
 porque me oí y me sucedió mal enseñando
 por radio recitaba como y no tardar a ser un
 cuento "fill de casa nostra" que sabe interpretar
 la manera de ser del poble y hacer resaltar su
 nombre - De V. de la Fuente
 F. Mascort
 Begur, marzo 1947

Carta de Francesc Mascort a
Joan Martí del març de 1947

(Folk lore)
Sa Cova Santa
 En un poble como Begur como otras torres de matabans
 y sus matabans y matabans casas que evocan Natzaret,
 guardador de tantas tradiciones y leyendas. Envoltat de
 mil·lenaris i salvatges pins, sembla residència de éssers
 bíbliques. Camino del semàfor, se encuentra un
 profundo y vertiginoso penya-segat, un extraño y misterioso
 silencio, interrumpido por el fatídico grall de los corbs.
 En sus pies, como superviviente de misteriosos
 aquel·larres, serpenteja un torrente de dulce rabeig.
 En este lugar se encuentra la famosa
 Cova Santa origen de misterios y espantosos
 llegendes i tradicions. Encara ningú del poble,
 después de medianoche, gosaria pisar aquella
 mística alfombra de cridanera pinassa, sin
 percibir una terrible sensación de espanto. Porque
 cuando la van a llamar Cova Santa, alhora que se
 creía que fue morada del demonio? Dominado por
 estos recuerdos, si de la carretera mirais la
 entrada de la cova, os parecerá la boca de un lobo,
 y algunas de sus piedras, la figura de satanas
 con cola y se diria que los uccells marinos
 pasan por allí espantados chillando de miedo.
 Los niños que visitan el semàfor, impulsados
 por una necesidad de ver y conocer, preguntan:
 "¿Por qué se llama Cova Santa?" ¿El eco misterioso
 responde: "Es el nombre del demonio!"

Detall de la llegenda Sa Cova
Santa

força atàvica, criden: “Sóc el dimoni!” I l’eco misteriós repeteix de l’altre costat amb veu freda i cascada: “Sóc el dimoni!” Des del fons de la cova es pot veure un pou profund, cegat pels temporals. En llançar una pedra i xocar contra les parets, semblava sentir-se una sarcàstica rialla, que moria al cap d’una hora, engolida per una serp.

Fou inexpugnable cau de lladres i furtius contrabandistes que, en remoure la terra per ocultar els seus robatoris, posaven al descobert una infinitat d’ossos antiquíssims de feres, cranis humans, destrals de sílex, fletxes de quars, petxines, collars de diminutes pedres i tot el que ens revela que fou residència de l’òs de les cavernes i conquerida per l’home en l’aurora de la humanitat. Encara no han cedit el lloc els tuixons, òlives, ratpenats i mussols successors del passat.

Diu la tradició que a Begur hi vivia un ésser misteriós anomenat es Pipot, mariner, alt i prim, moreno, amb patilles a l’anglesa, ataviat amb uns pantalons de fil blanc i un davantal, armilla de ras adornada amb flors roges, americana curta de pana i barret de copa, i amb una cua com els xinesos. Li deien es Pipot perquè fumava fulles seques de vesc en una pipa de fang que tenia la forma d’un efímer crani humà. No mirava ningú mentre que tothom es fixava en ell, perquè el tenien per terrible i perillós, ja que tot el poble estava convençut que l’últim dissabte de cada mes, després de mitjanit, visitava la cova. En entrar-hi, se sentia un cant lúgubre, salmòdic, profundes campanades, crits i laments, llums verdes intercalades amb flames de foc que desprenien pel nas ratpenats grossos com cavalls i velles de nassos aguilencs assegudes en escombres que remuntaven l’aire i acabaven ballant una sardana amb tots els assistents a l’aquelarre.

Diuen que una nit molt propícia per a la pesca, van sortir totes les barques de Sa Tuna i van tornar al cap de poc carregades de sardines platejades. Només n’hi va haver una que no agafés res de res, llevat d’una aranya, peix malastruc. I aquesta barca fou la d’es Pipot, que, indignat, va deixar anar dels seus llavis una maledicció: “Tu me les pagaràs”, que va fer tremolar el públic. Es Pipot va atribuir aquesta fatalitat a la maledicció que

un altre pescador, que tenia el poder de metamorfozar-se en animal. Així doncs, un dia que es Pipot filava a casa seva, va veure entrar un gat per la gatera després de fer estranys miols; es va parar davant seu i, arrufant el pèl, va canviar la veu felina per la humana i li va dir: “I tu, Pipot, sent home, files?” I l’altre li va contestar: “Tarrafot, i tu, sent gat, parles?” i llançant-li una estella roent del foc li va fer donar tres voltes per terra seguit de terribles marramius!. Així el gat va fugir coixejant per on havia entrat però no sense dir abans: “Pipot, maleit, tu me les pagaràs!”. “Que mil dimonis et parteixin l’ànima!”, va respondre el maleit.

Aquella nit no va dormir ningú a casa seva. Van passar la nit fregint fetges negres de moltó, consultant les entranyes de gats, cremant pèls de ratapinyada, escorpits i cues de sargantana i troncs de vesc, que són infal·libles per contrarestar influències malèfiques. Al matí, les campanes van tocar a biàtic. Aquell toc lúgubre va posar alerta les comares, que, portant el càntir a la font, deien: “Qui està malalt?” “L’avi Cantesco” va contestar una, oblidant demanar tanda. “Poc que perdrem gaire”, va dir una altra, “és un neòfit de Sa Cova Santa i no falta qui l’ha vist convertit en gat”. “Ha venut la seva ànima al diable”, deia una tercera. I així cada una hi ficava cullerada. Al poble, quan algú es posava malalt, per estrany i enemic que fos, era costum que tothom el visités. Es Pipot, complint aquest precepte, va anar a visitar-lo. Quan va veure el malalt li va dir: “Tarrafot, què et passa?”. L’altre, queixós, se’l va mirar i li va respondre: “Què em passa? Criminal! Prou bé que ho saps, tu que m’has trencat una cama”. Es Pipot es va allunyar uns passos i va deixar anar una sarcàstica rialla, seguida d’estranyes ganyotes i signes cabalístics. A través de la finestra, va mirar les estrelles i, havent-les interpretat, va fer una creu en els rajols, hi va escupir tres cops i tres cops la va trepitjar abans d’allunyar-se de la casa.

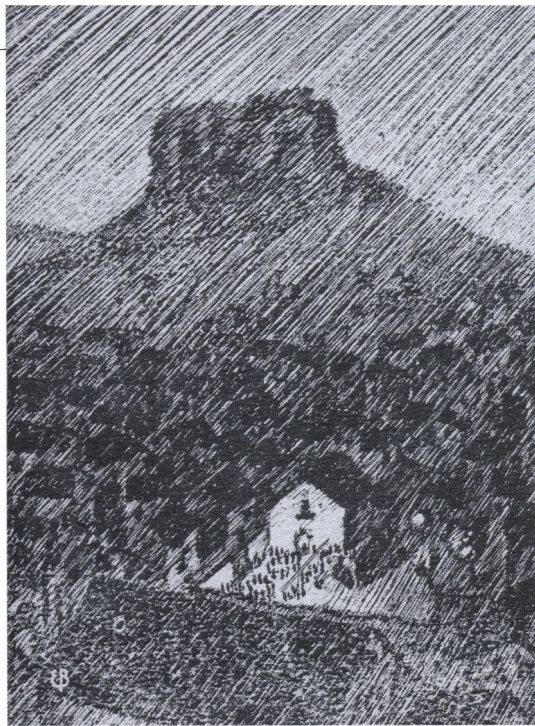
Mesos després, les barques de Sa Tuna van sortir per anar a pescar. Quan a l’última barca, que era la d’es Pipot, li va tocar entrar a l’aigua tots van anar-hi per ajudar a moure-la. Tanmateix, totes les forces d’aquells enèrgics joves foren inútils.

La barca, com un bloc de quars sorgit de terra, continuava sense moure's. Es Pipot suava, movia el cap i mirava de reüll. Tornaren a provar-ho, tots a un mateix crit. Novament, fou inútil. Es Pipot va comprendre llavors que alguna cosa malèfica es revoltava contra la seva persona. Li cruixien les dents i tremolava de còlera. Les entranyes de les víctimes, tots els sortilegis i proves foren ineficaces, ja que persistia el poder maligne contra ell. Adonant-se que tot esforç seria en va, va fer una estranya ganyota, es va estirar la cua de xinès, va pentinar-se la patilla i, després d'eixugar-se el front, va agafar el corn marí i va deixar anar cinc fortes detonacions semblants als gemecs d'un bou.

Al cap de poc, va arribar una dona petita i escanyolida, que semblava embarassada, i agenollant-se als seus peus li va dir: "Què et passa, marit meu?". Es Pipot li va enviar una mirada ferotge, prenyada de cruels amenaces i, tancant el puny sobre el seu cap, li va dir: "Dona, per l'ésser que viu a les teves entranyes i que és fruit del dimoni, t'ordeno que posis la meva barca a l'aigua". Aquella pobra criatura, tot ossos, incapaç d'alçar un càntir, es va passar la mà pel front suat. El seu marit va posar el tercer pal, va pujar damunt la barca i va cridar: "Per Satanàs present! A la de tres...". Aquella miniatura de dona, com impel·lida per un misteriós i grandios poder va posar la seva ossuda esquena a la popa de la nau i, d'un sol cop, aquesta va sortir com un projectil. I és creença pública que, en menys d'una nit, fou al riu Nil i va tornar-ne carregada de pells de cocodril, hipopòtam i ullals d'elefant. Els més vells expliquen que va aconseguir lliurar-se del poder malèfic cremant fulles d'acant, flors de nepentàcies i encenent espelmes de cera de vespes a la una de la nit.

Es Pipot no va patir més ensopegades. Sí que se sap que en els dies assenyalats l'assistència als aquelarres de Sa Cova Santa eren més resplendents i animats. El poble tremolava de por. Des de llavors, ja no es va veure més el famós gat negre, sinó un altre de prim i afamat que passava per les esclertes robant als veïns i que tot el poble apedregava.

La mateixa forma tel·lúrica i misteriosa evoca la cova, potser l'eco respon amb veu cascada i freda,

*L'embranchida d'aquell estiu de 1946 amb **L'Alegria de Begur** va suggerir al seu promotor, Joan Martí Morera, a imprimir un opuscle*

"Sóc el dimoni!". Les aus marines continuen volant espantades, fent crits estranys. Tot el poble encara li guarda respecte i les ancianes quan veuen un gat lladre i prim diuen: "Aquest animal porta la maledicció d'es Pipot".

Qui era Francesc Mascort?

Francesc Mascort i Marquès, conegut a la vila com en Falaios, va néixer a Begur el 1881 i, de ben jove, va emigrar a Cuba per treballar en el negoci que el seu oncle tenia a l'illa. Es va casar amb Maria Marquès Herrera, natural de Consolación del Sur (Cuba), amb la qual va tenir tres fills: Elio, Cèsar i Estela. Al voltant del 1920 van retornar a Begur, tot i que, malauradament, el seu fill Elio morí en el transcurs del viatge.

Francesc Mascort fou un home polifacètic i inquiet. Va estudiar dibuix i va instruir-se en l'ofici de ceramista. També es va interessar per la literatura i l'arqueologia i, fins i tot, va escriure articles per al setmanari *El Baix Empordà* i el diari *Las Noticias de Barcelona*.

Va mantenir relació amb d'altres persones amb inquietuds artístiques i culturals, com fou el cas de Salvador Raurich, Joan Martí (en Sora) i fins i tot Josep Pla.

Va morir a Begur l'any 1950.

"L'Havana que he vist". Exposició fotogràfica de Claudi Valentí

Del 5 al 24 d'octubre el fotògraf Claudi Valentí ens va oferir la seva visió de Cuba a partir de trenta-set imatges que va captar durant la seva estada a l'illa a mitjans dels anys noranta.

Segons explica el mateix fotògraf en el díptic informatiu, la seva primera intenció no era anar a Cuba i, un cop al país, no va decidir d'agafar la càmera fins al tram final del viatge. Tanmateix, Valentí es va sentir atret per la idiosincràsia del país i va començar a fotografiar les escenes quotidianes que trobava en el transcurs de la seva visita. Tal i com manifesta el mateix autor, les fotografies no tenen cap intenció concreta. Tan sols es tracta d'una manera senzilla de plasmar la vida i l'ambient dels carrers.

En aquesta exposició Claudi Valentí reflecteix el tarannà de la gent i la humil existència de les famílies cubanes, els personatges peculiars que desfilen pels carrers de l'Havana, l'arquitectura del país i petits moments del dia a dia.

Es tracta, doncs, d'una visió espontània i directa de Cuba, que Valentí expressa perfectament amb el títol de l'exposició: "L'Havana que he vist".

Aquesta mostra fotogràfica s'emmarca dins del conjunt d'activitats que giren al voltant de la relació entre Begur i Cuba. És ben coneguda la gran influència que els indians van deixar en la nostra vila i la intensa relació que Begur ha tingut sempre amb l'illa caribenya. La Fira d'Indians, celebrada per primer cop aquest mes de setembre, representa el punt culminant d'aquesta relació i del llegat històric i cultural que l'emigració a Cuba va aportar a Begur.

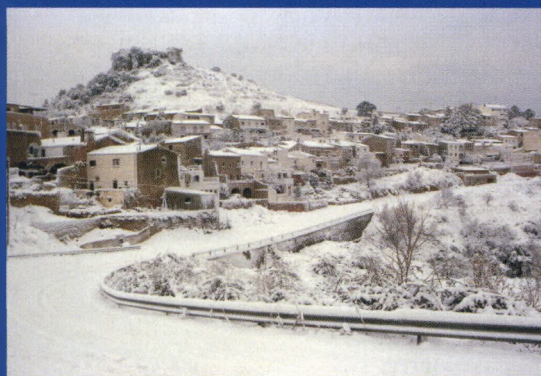
NIT DE NADAL (Guerau de Liost)

*La gent reposa
colgada al llit.
El llop no gosa
moure brogit.
D'un vell estable
mal ajustat
la llum eixia.
Fuig el diable.
La nit es dia.
Jesús és nat.*

*El bou recula
poquet a poc.
- Decanta't, mula,
per fer-li lloc.
Oh meravella!*

*Penja una estrella
de l'embigat.
Les profecies
són aquests dies.
Jesús és nat.*

*La neu afina
xòrrecs avall.
Canten el gall
i la gallina.
Els àngels broden
el cel d'estrelles.
Els pastors roden
amb vestits nous
perdent els bous
i les esquelles.*

En nom de
l'Ajuntament de Begur
us desitgem un Bon Nadal
i un Excel·lent any 2005